

SMRT V POLJU.

- I. Rdeče, mati, je tvoje oko.
Rdeče, mati, je upanje biló
na najino svidenje.

Daljna, ne morem ti rdeče pošte poslati,
daljna, moram si rdečo postelj postlati,
rdeča, rdeča je smrt.

Hitro, ker solnce rdeče za gore že gre,
hitro, ker kaplja rdeča še v srcu žge,
ki mora izteči.

- II. Že je smrtni padel mraz
na zelene senožeti,
zlat, v okvirju klasnem, tvoj obraz
hoče name zreti.

Srebrn, sredi zvezdnih cest,
hoče name zreti,
svetel, bled in zvest,
ko jaz moram umreti.

- III. S sencami svojih žarkov ne morem spati.
Z vej se krhoma lomi smrt.
Ali je blizu?

Tukaj sled srne — rahlo življenje je vtisnjeno v sneg.
Tamkaj let ptice — v zraku trepeče, ne more v beg.
Ali je daleč?

Ptica in srna . . . in misli sled?
Zbrisano v celi . . . celi svet.
Spati, blizu in daleč.

- IV. In kadar spet njive vzcveto,
in kadar spet škrjančki zapojo,
bodo iz mene peli.

In kadar spet bukve zagore,
in kadar spet gabri zažare,
bodo iz mene žareli.

Zar, šum in hlad — vse iz mene,
pesem, cvet livad — vse iz mene,
vse iz mene mrtvega.

Stanko Majcen.